

ALESSANDRO BAUSSMERTH

DINASTIA VULTURILOR

CORINT
BOOKS
—2018—

Prolog

Frederic era un bărbat impunător. Cavalerii de la miazăzi alături de care luptase sub semnul crucii îl numiseră Barbarossa. Avea plete blonde, care se împrăstiau peste umerii lași. O barbă cu reflexe de culoarea sângeului îi mărginea gura senzuală. Când își întorcea chipul spre cineva, sclipirile ochilor albaștri încălzeau orice suflet sau, dimpotrivă, îl puteau îngheța.

Nu-i de mirare că fata își pierduse mințile după chipeșul împărat. Crescută pe lângă curtea imperială, nepoata cancelarului asistase la toate turnirurile câștigate de frumosul luptător. Privise cu ochii înecați în lacrimi ceremonia căsătoriei acestuia. Aflată la prima dragoste, copila plânsese zile în șir, cuprinsă de disperare. Apoi, vestea divorțului acordat de papă îi înflăcărase inima, ca un incendiu stârnit de un nebun. Stuful uscat se putea aprinde ușor și în mijlocul iernii. Rațiunile politice erau dincolo de puterea de înțelegere a minții sale crude.

Într-o după-amiază, se strecurase în culcușul lui Frederic, fără să fie observată de vreuna dintre gărzi. Așteptase ore în șir, ascunsă sub pătura din lână care mirosea a sălbăticiune. Târziu în noapte, cavalerul visurilor ei de adolescentă o descoperise tremurând. Era aproape moartă de frică. Surprins, Barbarossa rămăsese împietrit câteva clipe. Contrastul dintre pielea albă și

buclele negre, răsucite asemenea unor pui de șarpe abia ieșiți din ou, stârnise în el o dorință de nestăpânit. Întors de la vânătoreala de cerbi, cu mirosul sângelui încă în nări, se năpustise asupra tinerei asemenea unui animal de pradă.

Pasiunea mistui tânăra pereche timp de mai multe săptămâni. Se întâlneau într-un turn de pază abandonat, construit pe marginea unei prăpăstii. El uita de imperiu, în timp ce ea trăia un vis amețitor din care nu mai voia să se trezească. Apoi, pe neașteptate, toată vraja se spulberă. Rațiuni de stat puseră capăt iubirii celor doi. O nouă principesă sosise de la soare-apune, aducând ca zestre puternicul ducat al Burgundiei.

Înnebunită de durere, pătimașa bruneta își pierdu mințile și credința în Cristos. Simțea cum se îneacă. Preotul confesor nu înțelegea nimic din suferințele ei. Fata căută atunci disperată un punct de sprijin în mijlocul apei negre în care se scufunda. Ca prin vis, își aminti de imaginea unui trunchi de copac care se ridica falnic într-o poiană. În copilărie, tatăl ei o luase la o vânătoreală. Văzuse atunci pentru prima oară *Irmingot*-ul. Biserica nu cunoștea acel loc. Puținii locuitori ai ținutului păstrau secretul. La patru sute de ani de la creștinare, sărbătorile păgâne nu fuseseră uitate în ținuturile germanice. Ele continuau să existe. În jurul stejarului secular, din când în când, un grup de fideli venea pentru a se ruga, a binecuvânta sau a blestema. Cel mai bătrân dintre ei oficia ritualul sacru. Orice legământ făcut la rădăcina bătrânului arbore rămânea veșnic.

* * *

În ziua aceea, care avea să schimbe soarta multor oameni, se întunecase mai devreme. Un vânt coborât de la miazănoapte suiera peste pietrele golașe care mărgineau valea. Limbile focului din vatră se zbăteau, căutând să scape de aerul rece care se strecura în camera iubirii. Tânăra stătea în picioare, lipită

de zidul umed, cu privirea pierdută în gol. Bărbatul vorbea cu glasul coborât. Hotărârea fusese luată de Sfatul Bătrânilor. Imperiul se afla în pragul haosului. Baronii încercau încă o dată să rupă în bucăți moștenirea lui Carol cel Mare. Singura scăpare era această căsătorie. Zestrea principesei burgunde asigura solda armatei... Nu trebuia să dispere! Avea să aibă grijă de ea. Avea să îi găsească un negustor bogat cu care s-o mărite!

Deodată, fata țâșni pe scara de lemn care urca spre platforma turnului. Vântul amurgului îi spulberă de câteva ori pletele negre. Se întoarse spre bărbatul care o privea mut. La orizont, cerul se sparse pentru o clipă, lăsând ultimele raze de soare să-i înflăcăreze ochii. Un strigăt umplu valea:

— Fii blestemat, Frederic Barbarossa! Neamul să ți se stingă ca o lumânare!

Privi spre abisul de sub creneluri. Un rânjel de diavol îi schimonosi chipul.

— Toți urmașii tăi să aibă soții bătrâne! Blestemul „Kons” să se lipească de orice parte femeiască! Să nu cunoască dragostea decât pe patul morții! Copiii să le putrezească în temnițe!

O umbră pluti câteva clipe pe deasupra văii. Monarhul se aplecă peste marginea zidului. Privi cu sufletul înghețat leșul tinerei, rostogolit de apa înspumată.

Apoi întunericul acoperi totul.

Duminică în Barletta

A vionul survola Apeninii, zguduit de rafalele unui vânt puternic. Furtuna stârnită dinspre Marea Tireniană împiedicase coborârea spre Roma. Pe ecranul din mijlocul tabloului de comandă, punctele luminoase se stingeau treptat. Pilotul căuta înfrigurat orice pistă disponibilă. Vocele din cască refuzau pe rând cererea de aterizare. În cele din urmă, colegii din Bari îi dădură acceptul.

Așezat comod la clasa *business*, Francesco di Lauria privea livezile de măslini. Dedesubt, pământul avea o culoare albă-cenușie. Clădirile fermelor păreau abandonate. Aparatul de zbor se apropia de sol, pierzând tot mai repede din altitudine. Aripile argintii vibrau puternic. Bărbatul cu ochii verzi strânse între degete mânerul fotoliului. O senzație dezagreabilă îi umpluse brusc stomacul. Deodată, în fața ochilor îi apăru peretele din piatră albă flancat de turnuri drepte. Un fulger îi aruncă gândurile în copilărie. Cunoștea forma aceea octogonală.

În aceeași clipă, botul aeronavei începu să se ridice. Năluca dispăru. Rândurile de viță-de-vie stăteau aliniat asemenea unui regiment de gardă. Calmul reveni în sufletele pasagerilor. Survolară țărnul Adriaticii, apoi aterizară lin.

Aeroportul din Bari era pustiu. Duminică după-amiază, italienii evitau călătoriile. Câțiva polițiști cu fețe plictisite cercetau chipurile pasagerilor. Arhitectului i se făcuse foame. În drum spre ieșire, descoperi o cafenea cochetă și comandă o

tartă cu dovlecei. Ratase întâlnirea cu inițiatorul proiectului. Tastă numărul din Roma. Celălalt telefon era pe caseta de înregistrare. Lăasă un mesaj și accesă pe internet un taxi. La sfârșit de săptămână, legăturile aeriene erau proaste, iar o noapte petrecută în tren nu îl inspira deloc. După câteva minute, un Mercedes argintiu opri în fața peronului. Șoferul ridică bagajul și îi deschise portiera din spate cu un gest elegant. Bărbatul între două vârste avea o ținută distinsă. Timbrul vocii degaja o siguranță aparte, specifică oamenilor educați. Francesco zâmbi la gândul unei conversații plăcute. Drumul spre Barletta urma să fie relaxant.

— Călătorie de afaceri?

Oglinda lunetei încadra ochii șoferului. Cei doi se priviră mai multe secunde în tăcere. O atmosferă ireală pusese stăpânire pe întregul habitacul. Trecură pe lângă o salină cu apă de mare. Spre orizont se zăreau câteva coline întunecate.

— Da. Am de reglat o afacere din trecut.

Pasagerul ezită o clipă, apoi continuă cu o voce stinsă:

— ... un trecut îndepărtat.

Limuzina aluneca ușor, iar de afară nu pătrundea niciun zgomot. Două mașini de carabinieri îi depășiră lent. Erau echipe de escortă. Girofarurile semnalizau tăcut. Imaginea părea derulată cu încetinitorul. Francesco întoarse capul și zări în dreptul său o dubă de penitenciar. Ferestrele fumurii erau protejate de un grilaj gros, cu aspect medieval. Apariția neașteptată îl făcu curios. Încercă să distingă ce se afla dincolo de geamul blindat. O pereche de mâini încătușate se agita amenințător. Nu reuși să distingă chipul deținutului.

Arhitectul își îndreptă privirea spre țărmul mării.

— Cunoști Barletta?

— Cu siguranță! Am copilărit acolo.

— Doresc să înnopez într-un loc discret. Nu am chef de lume, mobilier comun și zâmbete formale. Poate ai vreo inspirație... Ceva în orașul vechi.

Șoferul își întoarce, o clipă, capul spre bancheta din spate. Încearcă să zărească ceva care nu se reflectase în oglindă. Zâmbi mulțumit și își lăsa mâna dreaptă să alunece pe volan.

— În spatele domului există o casă cu curte interioară. De pe terasă, se pot admira castelul, biserica și marea. Din când în când, proprietarul închiriaza apartamentul unor persoane recomandate. Aveți de urcat însă câteva trepte. Nu există lift.

— Propunerea sună interesant. Ai fost de multe ori în castel?

Din față nu veni niciun răspuns. În dreapta drumului apăru un tablou dezolant. Zeci de saci pentru menaj erau abandonți în așteptarea unor gunoieri. În jurul lor se formase o baltă întunecată.

— M-am jucat ani de-a rândul în șanțul de apărare. Am reușit de câteva ori să mă strecur până în temniță.

— L-ai văzut cumva și pe Frederic?

Întrebarea fu însoțită de un zâmbet enigmatic.

Soarele se înclinase spre apus, luminând puternic zidul fortăreței. Piatra albă obosea ochii privitorului. Nu se vedea niciun vizitator. Briza rece legăna coroanele pinilor-umbrelă. Dinspre oraș răzbăteau țipete de copii.

Francesco di Lauria se îndreptă cu pași nesiguri spre poarta castelului. Apăsă mânerul greu din fier. În față îi răsări o curte largă, ascunsă pe jumătate în umbră. În afara paznicului retras într-o gheretă, locul părea pustiu. La baza zidului se înșirau mai multe basoreliefuri. Reprezentau fragmente de istorie din epoci diferite. Bărbatul căuta ceva. Zări în stânga o galerie care cobora în întuneric. Câteva becuri ascunse creau o atmosferă ireală, aruncând vizitatorul brusc în trecut. La capătul opus al

coridorului, văzu o statuie înconjurată de un halou gălbui. Un joc de lumini și umbre scotea și mai mult în relief trăsăturile dure ale unui bărbat cu diademă. Se apropie încet de bustul mutilat. Nu puteai ști dacă personajul zâmbea sau rânjea cinic. Istoricii bănuiau că ar fi o reprezentare chiar din vremea sa a lui Frederic al II-lea Hohenstaufen, singura care supraviețuise timp de opt sute de ani.

Arhitectul își încrucișă brațele și privi îndelung chipul straniu. Simți că avea în față un amestec de om și demon. Cu bărbia întoarsă spre dreapta, împăratul părea că urmărește ceva în depărtare. Instinctiv, ochii vizitatorului se îndreptară în aceeași direcție.

Văzu o galerie micuță, cu un singur exponat. Porni curios spre pata de lumină. Mozaicul din sticlă aurită reprezenta capul unei împărătese bizantine. Coroana semăna cu cele purtate în Răsărit, la curtea basileilor. Sticla arunca reflexe asemănătoare unor ape în mișcare. Pe măsură ce detaliile deveneau mai clare, chipul stilizat parcă prindea viață. Zâmbetul frumoasei femei plutea misterios, tulburând gândurile privitorului.

Francesco își închise pentru câteva clipe pleoapele. În fața ochilor alergau imagini din alte timpuri: o încoronare fastuoasă, galere izbite de valuri, un palat arabo-normand înconjurat de ape. Alături de împărăteasă, se găsea un bărbat cu părul roșu, al cărui chip rămânea mereu ascuns. Arhitectul simți dintr-odată că nu mai este singur. Întoarse capul și zări la dreapta o siluetă ascunsă în penumbră. Era o femeie. Ținea într-o mână un carton peste care desena linii întunecate. Fără să-l privească, necunoscuta rosti pe un ton grav:

- Maestrul grec s-a întrecut pe sine. Este o piesă unică.
- Mâna în care se afla creionul continua să se miște repede.
- Pare vie, nu-i așa?

Bărbatul rămase nemișcat. Timbrul vocii modulate îi invadase mintea. Emoții de mult uitate îi rătăceau prin suflet. Încet, o stare de bine îi cuprinsese tot corpul. Șopti fără să vrea:

— Constanța de Aragon este fascinantă!

Femeia ridică brusc capul.

— Ați recunoscut-o?

Francesco di Lauria se simți adânc tulburat. În fața sa se găsea o frumusețe neobișnuită. Tânăra semăna leit cu chipul de pe mozaic. Copleșit de ceea ce vedea, clipi de mai multe ori, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. Împărăteasa în carne și oase îl fixa cu niște ochi strălucitori. Avea un obraz oval, marcat de câteva linii ferme. Întreaga făptură îl vrăjea. Până în ziua aceea nu mai întâlnise o astfel de femeie. Era ceva ireal!

— Domeniul în care lucrez m-a ajutat să cunosc foarte multă lume.

Ezită puțin, apoi continuă:

— Oameni din prezent și oameni din trecut.

Un zâmbet sălbatic alunecă o clipă peste chipul desenatoarei. Tânăra se uită apoi la ceasul-brățară și anunță pe un ton calm și liniștit:

— S-a făcut târziu! Bătrânul paznic ar fi în stare să încuie poarta și să ne lase aici. Haideți să ieșim!

Ajunși pe puntea care lega fortăreața de oraș, arhitectul întrebă pe un ton neutru:

— Îmi permiteți să vă invit la o înghețată? Pasiunea dumneavoastră pentru mozaicuri mi-a stârnit curiozitatea.

Tânăra se opri la capătul podului. Strânse mapa în brațe și se întoarse spre necunoscutul îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă. O cravata Ascot asortată cu gust îi scoțea în evidență trăsăturile rasate. Era un bărbat înalt, cu părul negru. Câteva șuvițe albe îi dădeau o prestanță aparte. În ciuda

eleganței gesturilor, degaja o anumită siguranță proprie conducătorilor. Cei doi rămaseră nemișcați. Fiecare încerca să pătrundă în gândurile celuilalt. Ochii lui Francesco o fascinau pe Chiara Abbadelli. În spatele petelor de smarald se deschidea o lume pe care o cunoscuse în trecut. Simți cum se topește într-un val de căldură.

Deasupra castelului, pescărușii se răsuceau în bătaia vântului rece. Chiara se înfioră o clipă, apoi rosti încet:

— În apropiere se află cel mai bun cofetar din oraș. Dacă sunteți cunoscător al artei, veți avea ocazia să degustați o înghețată deosebită.

Francesco di Lauria răsfoia încet schițele. Piesă cu piesă, descoperea în spatele liniilor un stil original. Fragmentele de piatră păreau însuflețite. Atinse fără să vrea coala cu vârful unui deget. Dorea să simtă relieful ascuțit.

Ridică ochii spre tânăra artistă și întrebă în șoaptă:

— Vă pasionează trecutul dinastiei Staufen?

— Trecutul, dar și prezentul.

Un bărbatul scund se apropie de masă în tăcere. Pe o tavă simplă ducea două cupe din metal cu pereții aburiți. Ornamentele lipseau.

Căzut pe gânduri, arhitectul luă o lingură din crema răcoritoare și o înghiți încet. Tânăra cu părul arămiu închise ochii și se lăsă în voia aromelor.

Deodată, un fulger lumină încăperea. Becurile se stinseră brusc. Din bucătărie se auziră mai multe glasuri furioase. Probabil un scurtcircuit topise unul dintre cabluri.

Seara se lăsase peste străzile înguste. Din loc în loc, câte un felinar solitar împrăștia o lumină galbenă, liniștitoare. Alături de Francesco, Chiara pășea încet, cu mapa sprijinită de spate. Purta blugi și era încălțată cu adidași.

— Restaurez un mozaic al fortăreței San Galgano. A fost descoperit recent. Ploile torențiale din toamna trecută au surpat un zid adăugat de angevini. Bănuiesc că Frederic a pus chipul Constanței în fiecare cetate pe care a construit-o. Găsise în regina aragoneză jumătatea sa. Ea l-a format. Toate legendele ne vorbesc despre savanții printre care a crescut la curtea din Palermo, o lume a înțelepților, în care femeile aveau doar rol decorativ. Realitatea este cu totul alta. Construcția intelectuală a celebrului conducător, viziunea sa despre o lume ideală și chiar și misterele pe care le-a lăsat moștenire sunt oglinda unei alte personalități, una feminină.

Francesco se opri la capătul străzii. În fața lor, peretele domului lucea tăcut, păzit de câteva garguie înnegrite de timp. Proiectoarele amplificau contrastul dintre lumină și întuneric. Atinse cu degetele ornamentul zoomorf și zâmbi.

— Soarta a făcut în așa fel încât să nu aterizez la Roma. Am pornit spre Barletta, căutând ceva nedeslușit. Se pare că, în viață, nimic nu este întâmplător. Conduc un proiect de reconstrucție a castelelor fredericiene. Sunt convins că întâlnirea noastră are un scop.

Tăcu câteva clipe, apoi întrebă cu un ton familiar:

— Mergem să mâncăm ceva? Mi s-a făcut foame.

O naștere neobișnuită

*L*a curtea regelui Siciliei, o pereche de tineri se juca prin grădina cu portocali. Râsul zglobiu al fetei în-tărâta simțurile băiatului. Constanța sări cu ușurință zidul de piatră care mărginea șanțul cu apă. Își ridică fusta deasupra genunchilor și străbătu în fugă canalul, împrăștiind în jur stropi argintii. Cu toate că era cu un an mai mare decât mătușa sa, Wilhelm nu se putea mișca la fel de iute ca ea. Era îndesat și avea picioare scurte. De curând, umbra unei mustăți castanii începuse să-i schimbe trăsăturile. Până să ajungă în dreptul porții, năluca dispăruse. Înciudat, moștenitorul tronului se hotărî să-și caute tovarășa de joacă în iatacul femeilor. Cu câteva luni în urmă, regele îi interzisese să mai intre în acel loc. Tre-cuse timpul copilăriei, iar bărbații nu aveau ce căuta în spațiul destinat domnițelor.

La mijlocul lunii august, o căldură sufocantă învăluia Palatul Regilor Normanzi. Perdelele de in atârnavu inerte în dreptul ușilor și al ferestrelor. Aerul încremenise. Gărzile stăteau adăpostite la umbră, iar clădirea părea părăsită.

Tiptil, adolescentul pătrunse în camera răcoroasă. Pe jos zăcea rochia mătușii sale. Prin țesătura de mătase care încon-jura patul descoperi trupul gol al celei cu care obișnuia să se joace de atâția ani. Gura i se uscă dintr-odată. Crescuseră împreună. Învățaseră să citească pe aceeași carte, se bătuseră parte în parte, înotaseră împreună, se ascunseseră în lăzile de haine, spre disperarea doicilor care îi aveau în grijă. Astăzi însă, ceva se

schimbare. O căldură ciudată îi ardea măruntaiele, iar sute de furnici îi alergau pe coapse. Inima îi bătea nebunește. Se strecură lângă trupul alb și atinse cu vârful degetelor unul dintre sâni. Constanța clipi de câteva ori, nedumerită. Deschise apoi ochii mari și, dintr-o singură mișcare, își strânse genunchii la piept, privind îngrozită în jur. Măinile nepotului o înveleau în zeci de mângâieri. Încercă să strige. O gheară îi sugruma însă gâtul. Cuvintele tânărului o amețeau într-un vârtej nebun. Simți cum mustața fină îi strivea buzele. Se sufoca. Își desfăcu brațele, încercând să se agațe de ceva, apoi deveni dintr-odată moale și leșină.

Incestul ținu câteva luni. Relația dintre cei doi tineri nu atrase însă atenția nimănui. Regele fiind bolnav de gută, curtenii aveau alte preocupări. Dintr-un joc al sorții, Constanța de Altavilla venise pe lume prea târziu. Timpul ei trecuse. Tatăl, regele Roger al II-lea, murise cu puțin timp înaintea nașterii ei. Curând, rămase și fără mamă. Crescuse la o curte stăpânită de fratele ei vitreg, un bărbat slab și capricios. Prietenia cu prințul moștenitor îi dăduse șansa să se instruiască alături de învățații timpului. De mică fusese atrasă de poemele latine. Vorbea fluent greaca, provensala și latina. Avea o frumusețe aparte. Părul arămiu, strâns în două cozi groase, îi încadra fața ovală pe care sclipeau ochii mari, întunecați. Era suplă și se mișca grațios, asemenea dansatoarelor orientale. Îndrăgea asinii și câinii. Obişnuia să asiste la turniruri cu câte un cățel mic în brațe.

Apoi, totul se sfârși pe neașteptate. Regele muri într-o noapte, iar Wilhelm deveni noul stăpân al insulei. A doua zi, după încoronare, nepotul își chemă mătușa în sala tronului. Chipul i se transformase peste noapte. Un licăr straniu îi sclipea între pleoape. În calitate de suveran, îi porunci să se călugărească. Prințesa nu mai putea rămâne la curte. Avea să devină abatesă

la o mănăstire și să își sfârșească zilele printre cărți și psalmii lui Hildegard von Bigen¹. Putea să-și ia și câinii cu ea.

* * *

Măicuțele stăteau cu ochii ațintiți asupra străchinilor goale. Așteptau binecuvântarea abatesei. Era zi de post și urmau să primească o porție de linte. Bucătăreasa obișnuia să înnobileze mâncarea cu ierburi aromatate. În grădina ei creșteau tot felul de plante; unele vindecau suferințe, altele încântau palatul gurii.

Sprijinită într-o cârje episcopală, călugărița făcu semnul crucii, apoi șopti câteva cuvinte pentru sine. De cincisprezece ani conducea micuța turmă adăpostită în mănăstirea ctitorită de tatăl ei. Zestrea cu care intrase în așezământ se terminase de mult. Donațiile erau puține. Trăiau din mila păstorilor care treceau spre Palermo. Ultima furtună dărâmasese acoperișul bibliotecii. Trebuia să coboare în primul sat să ceară ajutor. Surorile nu se pricepeau la tâmplărie.

Liniștea încăperii fu risipită de mai multe lovituri în poartă. Clopotul de la intrare se zbătea fără oprire. Abatesa își îndreptă spatele și rămase nemișcată. Într-un târziu, clipi de două ori și se ridică în picioare. Ajunsă în dreptul vizetei, privi ceata de călăreți. Curtenii îmbrăcați în haine scumpe erau însoțiți de un episcop acoperit de praf.

— Deschideți! Aducem un ordin din partea regelui!

Stegarul descălecă și scoase din tolbă un pergament sigilat. Îngenunche respectuos și înmână sulul cenușiu. Cu fața încremenită, Constanța privi însemnele regale, apoi chipul înaltului prelat. Întoarse spatele delegației, încuie poarta și se retrase în capelă. Rândurile frumos caligrafiate îi alunecau prin fața

¹ Hildegard von Bigen (1098 – 1179), călugăriță germană din secolul al XI-lea. A compus muzică sacră și este autoarea primelor lucrări medievale despre științele naturii și medicină (n. a.).

ochilor într-un joc de neînțeles. Ceea ce îi ordona regele era absurd. Cu mulți ani în urmă, se supusese poruncilor sale. Devenise atunci mireasa lui Cristos. Își îngropase adânc în suflet păcatul tinereții. Acum, Wilhelm îi cerea să părăsească viața monahală și să devină dintr-odată mireană. Rațiunile de stat învingeau toate cutumele. Nimic nu mai era sacru. Citi uimită dezlegarea dată de papă! Corpul i se răci într-o clipă. Strânse între degete lemnul cârjei episcopale.

Prințesa era ultima descendentă a dinastiei normande de Altavilla. Lipsit de urmași, regele încerca să scape țara de un război de succesiune. Frederic Barbarossa intuise criza siciliană și îi propusese o alianță matrimonială. Avea un fiu tocmai bun de însurătoare. Diferența de vârstă dintre miri nu era un impediment. De obicei, mireasa era mai tânără. În cazul de față, lucrurile stăteau invers. Oricum nu avea nicio importanță, nimeni nu ceruse părerea celor doi.

* * *

Henric năvăli cu pași zgomotoși în sala de arme. Tocmai se întorsese dintr-un raid de pedepsire a unor baroni rebeli. Întotdeauna rezolva cu succes aceste misiuni. Intră și își salută, râzând, tatăl. Pete mari de sânge îi murdăreau tunică albă. Părul și barba blonde le purta nepieptănate. Ochii limpezi, de culoarea cerului, erau singurele trăsături umane ale temutului războinic.

Barbarossa își admiră câteva clipe fiul preferat, apoi îl anunță cu o voce gravă:

— Ți-am găsit mireasă! Peste o lună te vei căsători la Milano. Să-ți alegi o sută de cavaleri arătoși! Vreau să-i uimim pe lombarzi. Va fi o nuntă ca-n povești.

Ochii tânărului se căscară uimiți.

— Cine este? Cum o cheamă? E frumoasă?

O vreme, împăratul își mângâie îngândurat barba roșie. Rosti apoi scurt:

— E abatesă și se numește Constanța. Despre frumusețea ei o să-mi povestești tu!

* * *

Câinele tunisian își ridica din când în când urechile ascuțite. Mârâia scurt, apoi își ascundea botul sub mâneca frumoasei Constanța de Altavilla. Lumea cu care fusese obișnuit de mic se schimbase brusc. Dintr-odată, nenumărați străini apăruseră în preajma stăpânei sale. Caii nechezau zgomotos. Bărbați cu fețe fioroase răcneau la servitori, iar bicele pocneau fără încetare. Convoiul se puse din nou în mișcare. Taco scheună de două ori. O mână moale îl liniști, mângâindu-i încet capul.

Călătoreau pe uscat de zece zile. Ploaia desfundase drumurile. Milano era încă departe. Către seară, un vânt călduț împrăștie norii. Caii se opinteau să ajungă la malul râului. Un grup de cavaleri îmbrăcați în ținute de luptă îi aștepta în fața castelului. La un semnal, flamurile fură coborâte, iar bărbații se descoperiră. Cei mai mulți dintre ei erau blonzi și aveau obrajii bărbierii. Porniră la trap spre carul cel mare. Perdeaua care ascundea prințesa fu dată la o parte. O liniște nefirească acoperi convoiul. Constanța se ridică în picioare și privi spre ceata de tineri înzăuați. Unul dintre ei descălecă. Avea un ochi acoperit cu o bandă neagră. Își scoase mantia brodată cu fir din mătase roșie și, cu un gest elegant, o așternu peste băltoace. Îngenunche și întinse mâna spre femeia îmbrăcată într-o rochie aurie. Pantoful delicat al siciliei păși peste blazonul cavalerului. Apoi, tânărul o ajută să-și încalce armăsarul. Fiica faimosului rege normand trebuia să intre călare în reședința guvernatorului!

Curtea interioară era plină cu domnișoare de onoare, paji, argați și spălătorese. Pe măsură ce oaspetele înainta, fiecare

se apleca ușor, cu mâna la inimă. Un singur curtean rămăsese drept, cu bărbia sprijinită în palmă. Era îmbrăcat în straie negre, lipsite de ornamente. În porticul din spatele său se contura o umbră cenușie. Tânărul privea țință, fără să clipească. De sub sprâncenele blonde, ochii albaștri străluceau ca două bucăți de gheață. Șoaptele din apropiere repetau niște cuvinte fără șir:

— Blestemul „Kons”! Blestemul „Kons” e aici! Fugi! Fugi, cât mai ai timp! Blestemul...

Ochii prințesei se izbiră de cele două sloiuri înghețate. Așteptă câteva clipe. Nimeni nu îndrăznește să facă vreo mișcare. Asistența uitase să mai respire. Apoi, un lătrat strident se auzi cu ecou peste pereții cenușii. Taco se strecurase printre picioarele armăsarului, cerându-și drepturile. Constanța decălecă și îl ridică la piept. Prințul de Hohenstaufen izbucni într-un hohot de râs nestăpânit. Uită de umbra de sub portic și își luă în brațe viitoarea soție.

De voie, de nevoie, majoritatea nobilimii timpului se adunase în orașul Milano. Prinții germani nu îndrăzneau să-l sfideze pe Frederic Barbarossa, iar regele Wilhelm încă mai putea conta pe baronii din sud. Papa acceptase ciudatul mariaj, fiind convins de eșecul planului urzit de împărat. La aflarea veștii, petrecuse o seară întregă cu intimei săi, făcând glume pe seama cuplului regal. Oare ce avea să se întâmple în noaptea nunții?! O abatesă, în pat cu un sălbatic obișnuit mai degrabă să violeze decât să facă curte! Cu siguranță că, până la răsăritul soarelui, urmașa regelui normand avea să se arunce de la fereastra turnului. Astfel, intrigile de pe malul Rinului se vor spulbera asemenea cețurilor unei dimineți de toamnă.

Pieptenele din fideș aluneca ușor peste părul arămiu, lăsând dare efemere. Îmbrăcată într-o cămașă de mătase, Constanța își aștepta perechea hărăzită de puternicii zilei. Gândurile

îi zburau departe, în copilărie. Nu cunoscuse dragostea părintească, dar se bucurase de libertate. Se bucurase de toate frumusețile Siciliei până în ziua aceea blestemată. Apoi totul devenise tulbure.

Clopotul mănăstirii din apropiere anunța vecerniile. Mi-reasa întoarse brusc capul și îl văzu pe chipeșul prinț îngenunchiat lângă patul nupțial. Purta pe umeri o haină din lână fină, cu marginea brodată după moda bizantină. În mâna dreaptă ținea un pergament. Avea chipul schimbat. Părul și barba erau pieptănate. Un parfum fin de nard îi învăluia trupul. Cei doi se studiară mai multe clipe. Jarul din șemineu se răsucea încet, împrăștiind scânteii de-o clipă.

Bărbatul tuși încet, apoi rosti cu glas de arhangel:

— Am compus un cântec pentru *minnesängeri*¹. L-am dedicat Domniei Voastre. Este prima oară când încerc să-l cânt...

Pe măsură ce lumânările se stingeau, camera se cufunda într-o lumină gălbuie. Vocea lui Henric avea un timbru aspru, amestecat cu note melancolice. Cuvintele păreau că îi țâșnesc din adâncurile inimii. Erau un amestec de puritate și dârzenie. Femeia se întinse pe pat cu capul sprijinit între palme. Obrazul ei se găsea la doi pași de cel al cavalerului. Îi privi atentă conturul buzelor, dinții strălucitori și genele lungi. La fiecare vers, culoarea ochilor lui își schimba nuanța: de la albastrul-negru al mării, la cerul senin de aprilie. Descoperi încântată un altfel de om. Moștenitorul imperiului era o fire deosebită. Putea fi sensibil la frumos și aprig ca un leu cu cei care îi stăteau în cale. Constanța își întinse palma peste pleoapele fine. Cântărețul amuți. Apoi buzele celor doi se întâlniră într-un sărut delicat.

După celebrarea căsătoriei, în pragul nopții următoare, cei doi miri părăsiră în taină palatul comunal. Până la revărsatul

¹ Corespondentul german al trubadurilor provenșali (n. a.).

zorilor, nimeni nu avea să le simtă lipsa. Vinul curgea din belșug, iar cântăreții umpleau sălile cu veselie. Însoțiți de o mână de cavaleri, cei doi porniră spre miazănoapte. Aveau un plan și nimeni nu trebuia să-l cunoască. Spre mirarea tinerilor nobili, Constanța se ținea în șa asemenea unei walkirii¹. Dormeau în cele mai neașteptate locuri: mori părăsite, hanuri pentru pelerini sau șoproane. Pe drum renunțaseră la blazoane sau la alte semne de noblețe. Semănau cu niște curieri imperiali. Regina se îmbrăcase în haine de spălătoreasă și purta părul despletit. Pe măsură ce zilele treceau, Henric se cufunda în vraja femeii alături de care călărea. Până atunci cunoscuse numai domnițe sfioase, care îi aruncau ocheade în timpul turnirurilor. În contrast cu acestea, ținuta distinsă și zâmbetul suveran ale fiicei lui Roger al II-lea îl copleșeau în adâncul ființei. Nu își imaginase vreodată să aibă o asemenea pereche.

Ocoliră munții Hartz și se îndreptară spre malurile Elbei. Sub căptușeala hainei, fiul lui Barbarossa ținea ascuns un pergament. Desenul vechi reprezenta o hartă a mlaștinilor care acopereau câmpiile nordului. Îl primise cu o zi înainte să-și cunoască soția de la un călugăr bătrân. Monahul, ale cărui trăsături nu și le putea aminti, îi povestise despre o profeție ciudată. Soarta dinastiei sale fusese gravată cu mult timp în urmă pe o stâncă. Acela care putea să o descifreze avea să stăpânească viitorul.

Cețurile dimineții acopereau din loc în loc smârcurile înșelătoare. Caii nechezau speriați. Henric ordonă descălecarea. Privi de mai multe ori harta, fără să se poată orienta. Constanța aștepta cu un zâmbet liniștit. În cele din urmă, prinse pergamentul între degetele delicate. Se roti spre discul argintiu al soarelui, apoi porni cu pași ușori spre răsărit. Glasul regelui răsună peste ierburile întunecate.

¹ Creatură mitologică germană cu aspect de tânără războinică (n. a.).

— Voi, rămâneți pe loc! Să nu vă îndepărtați! Dacă am nevoie de ajutor, o să strig!

Femeia deschidea drumul. În spatele ei, cizmele soțului lăsau urme adânci în pământul moale. Apa le umplea de îndată. Din când în când, repede, câte o bulă de aer ieșea la suprafață, aducând un miros greu de pucioasă.

O pală de vânt se stârni pe neașteptate. La câteva zeci de pași apărură mai multe stânci. Unele stăteau în picioare, altele erau înclinate, gata, gata să se scufunde în mlaștină pentru vecie. Semănau cu dinții unui dragon bătrân.

Constanța ocoli de două ori pietrele albite de licheni. Căuta poteca ascunsă. În cele din urmă se îndreptă cu pași siguri spre cea mai apropiată stâncă.

— Dă-mi, te rog, pumnalul!

Lama se înfipse în stratul moale. Curând, niște semne ciudate apărură pe suprafața rocii cenușii. Era o inscripție runică. Ajutându-se de vârful pumnalului, regina scrijeli literele pe spatele pergamentului. Așezate deasupra apei, primele două rânduri se descifrau ușor. Al treilea era acoperit pe jumătate de mâl. Femeia încercă de câteva ori să îndepărteze noroiul. Pe măsură ce agita apa, bulele de aer ieșeau tot mai des la suprafață. În timpul acesta, Henric simți ceva mișcându-se sub picioare. Văzu uimit cum stâncă începea să se scufunde. O prinse pe Constanța în brațe și se rostogoliră într-o parte. Dintele dragonului se răsucise spre ei. Dacă mai întârziiau o clipă, ar fi fost striviți sub greutatea pietrei.

Acele de pin hrăneau focul din mijlocul mlaștinii. Călătoria obosiți erau hărțuiți de țânțarii uriași. Din când în când, unul dintre cavaleri arunca o mână de mușchi peste foc. Flacăra dispărea, iar fumul înecăcios risipea pentru un timp insectele supărătoare. Regina stătea ghemuită lângă soțul ei, cu

capul sprijinit pe umărul acestuia. Înnegrise cu un tăciune urmele lăsate de pumnal pe pergament și încerca să descrie textul.

„Blestemul acesta s-a născut dintr-o trădare. Un nume de femeie va aduce pierirea neamului Staufen. Nimeni nu va putea ține piept prorocirii. Blestemul nu are decât un dușman...” Ceea ce urma fusese acoperit de apă. Siciliana întrezărise ultimul cuvânt. Era însă ceva confuz. Scrierea runică putea avea mai multe înțelesuri.

Henric asculta șoaptele reginei cu o umbră de ironie în colțul gurii.

— Am bătut atâta drum ca să ne învețe un vrăjitor nebun cum să ne botezăm copiii!

Răscoli jarul, apoi continuă cu un ton vesel:

— Vom respecta profeția: toate fetele din familie vor purta în viitor nume de băieți. Am rezolvat astfel și ultimul rând. Nu are decât să stea ascuns pe veci în smârcurile acestea. Măine pornim spre Lübeck! Negustorii îmi datorează niște bani. Le-am garantat libera trecere spre Frankfurt. Convoaiele cu mărfuri vor fi sub protecție imperială.

O privi în ochi pe Constanța și-o întrebă puțin mirat:

— De unde cunoști atâtea limbi? M-am însurat oare cu o vrăjitoare?

Siciliana zâmbi discret. Degetele lungi mângâiară barba mătăsoasă a războinicului blond.

— Sunt fiica unui rege descendent al vikingilor. Printre cărțile din Palermo s-au păstrat și câteva texte scrise cu rune. Știi că din copilărie m-au atras graiurile străine. Așa am învățat înțelesul acestei scrieri. Sunt simple semne și nu o limbă aparte. Ceea ce vor să însemne se petrece în mintea cititorului. Poți întoarce sensul lucrurilor cu destulă ușurință.

Treptat, zâmbetul femeii deveni misterios. Deasupra capetelor celor doi îndrăgostiți o bufniță își chema perechea.

* * *

Evenimentele se succedară apoi într-un ritm amețitor. Regele Siciliei muri pe neașteptate, lăsând regatul moștenire Constanței, singura descendentă a casei de Altavilla. Câteva luni mai târziu, Frederic Barbarossa se înecă în timpul celei de a treia cruciade.

Dintr-odată, Henric și Constanța deveneau conducătorii celui mai mare stat din Europa. Planurile bătrânului împărat prindeau viață. Imperiul Roman era pe cale să se nască a doua oară. Exista însă o mică diferență. Cu un mileniu în urmă, romanii se bazaseră pe o armată disciplinată. Acum, Europa arăta altfel. Henric trebuia să jongleze între interesele marilor baroni, ale episcopilor militari și ale principilor învecinați, cu toții temători de puterea noului imperiu. Fiecare dorea să fie stăpân. Pacea și bunăstarea oamenilor simpli nu interesau pe nimeni.

În jocul complicat care se țesea între Marea Nordului și Mediterană, un rol aparte îl avea papa. Relațiile cu urmașii lui Carol cel Mare fuseseră, de cele mai multe ori, tensionate. Capul bisericii dispunea de un sistem piramidal de putere, care nu era contestat de nimeni. Bazat pe această autoritate spirituală, câte un urmaș al Sfântului Petru își aroga și puterea pământească. Interferența acestuia în jocurile politice ale timpului avea ca scop fărâmițarea teritoriilor între principii. Alianțele papei se schimbau de fiecare dată când apărea pericolul unui conducător laic puternic.

Arhivele pontificale păstrau un document ciudat, scris în runică. Scăpase ca prin miracol de la arderea textelor păgâne. Cel care îl salvase înțelesese importanța profeției. Numai câțiva inițiați îi cunoșteau conținutul. O dinastie puternică avea să

stăpânească lumea. Evenimentele anului 1190 coincideau cu sensul ascuns al cuvintelor gravate pe plăcuțele din lemn.

Simțindu-se înconjurat de imperiu, papa îi încurajă pe baronii din sud să-și aleagă un alt suveran, ignorând dreptul Constanței de Altavilla, precum și jurământul de fidelitate făcut de aceștia la încoronarea de la Milano.

În tot acest timp, Henric se mișca abil printre rivalitățile familiilor germane. Promitea feude, anula taxe din episcopatele vacante și promova nobili apropiați în vicariatele imperiale. Liniști astfel nordul și porni spre Sicilia în plină vară. Ajuns în fața orașului Napoli, se lovi de o rezistență neașteptată. Aseziul avea să fie lung. Pentru siguranța Constanței, se hotărî să o trimită în orașul Salerno, ai cărui locuitori o găzduiseră în trecut cu multă simpatie.

Apoi, o epidemie se răspândi printre luptătorii germani. Orașele din apropiere începură să se revolte, iar căile de aprovizionare fură tăiate. Brusc, localnicii își schimbă atitudinea față de fiica Siciliei. Imaginea de suverană a locului dispăru, iar Constanța de Altavilla deveni un simbol al unei puteri ostile. Instigați de câțiva provocatori, orașenii atacară reședința fiicei lui Roger al II-lea. În mijlocul țipetelor și al huiduielilor, mândra femeie fu dezbrăcată de hainele imperiale și acoperită cu o pânză de sac. Cu mâinile legate la spate, fu urcată pe un măgar și plimbată pe strada principală. Primarul o închise într-un turn de pază și trimise mesageri către baronii răsculați. Vestea căzu ca un trăsnet. Balanța puterii se răsturnase. Uzuratorul tronului jubila. Papa își arătă disponibilitatea pentru o negociere cu împăratul, iar Henric fu constrâns să-și salveze resturile armatei, retrăgându-se în Lombardia. Cei care cunoșteau adevărul despre soarta împărătesei nu îndrăzneau să-i vorbească. Devotamentul lui Henric Staufen față de soția sa

era bine-cunoscut, iar unitatea imperiului era oricum în cum-pănă. Trebuiau să aștepte, urmau negocieri, apoi suverana va fi eliberată.

Totuși, nu toți curtenii gândeau la fel. Cavalerul fără un ochi care o întâmpinase pe Constanța în voiajul ei de nuntă își strânse furios pumnii. Bandajul negru de pe frunte îi căzu pe jos. Singurul ochi fulgeră încăperea.

— Vreau cinci voluntari!

Camarazii de arme se ridicară unul câte unul. Îi alese pe cei mai experimentați. Cu toți cunoșteau limba localnicilor.

Captivitatea suveranei nu se deosebea prea mult de viața de la mănăstire. Îi lipseau doar cărțile și câinele. Bietul animal căzuse victimă furiei gloatei. Încercă să uite urletele sale în agonie. Împrăștie câteva firimituri de pâine pe pervazul ferestrei. Trei porumbei înfometăți se năpustiră, lovindu-se cu aripile. Una dintre păsări păși curioasă în încăpere. Prizoniera avea acum companie.

După viața agitată de la curte, zilele petrecute în turn se scurgeau încet. Din când în când, strigătele unor copii răzbăteau din apropiere. În mănăstire nu fusese obișnuită cu astfel de sunete. Fără să vrea, își duse mâna spre pânțele. Avea aproape patruzeci de ani și nu reușise să zămislească un urmaș. Lui Henric părea să nu-i pese de acest detaliu. Prezența unei femei iubitoare și inteligente îl făcea să uite menirea căsătoriei imperiale. Înaintașii săi obișnuiau să își repudieze soțiile care nu le aduceau moștenitori. Urmau apoi negocieri dificile cu Sfântul Scaun. Pretențiile papei puneau la grea încercare orgoliile monarhilor. Concesiile pentru anularea căsătoriei se plăteau scump. Cu toate acestea, Constanța purta în suflet cuvintele care zăceau îngropate în smârcurile nordului. Simțise din prima clipă că îi fuseseră destinate. Trebuia să mai aibă răbdare. Într-o zi, bărbatul care

o iubea cu pasiune o va elibera și atunci vor zămisli un băiat. Acesta va fi gloria dinastiei.

Porumbelul se așezase pe umărul femeii și gângurea încet.

La jumătatea drumului dintre Napoli și Salerno, lăncierii pontificali se odihneau la umbra pinilor-umbrelă. Cicadele umpleau aerul cu țârâitul lor neîncetat, îndemnând soldații la somn. A doua zi urmau să preia prizoniera imperială și să o ducă la Roma. Campania și Capitanata fuseseră curățate de germani. Se găseau acum în teritorii prietene.

Dintr-odată, mai mulți tâlhari tăbărâra asupra purtătorilor de însemne papale. Ghioagele loveau din toate direcțiile. În câteva clipe, lăncierii fură dezarmați. Briganzii blonzi, cu ochi albaștri, îi dezbrăcară pe prizonieri, îi legară apoi doi câte doi și îi închiseră într-o capelă. Voiau pesemne să le vândă hainele în târg.

Cu steagul pontifical în frunte, cei șase bărbați porniră spre Salerno. Orașul își deschise porțile, iar primarul îi primi în palatul comunal. Nu își putu ascunde însă uimirea: o escortă atât de mică s-o păzească pe împărăteasă Constanța! Era ceva ciudat în toată povestea aceasta. Lăncierii nu prea erau vorbăreți. Se mulțumeau să îngâne doar câte un cuvânt. Citi atent scrisoarea de împuternicire și îi invită pe oaspeți la masă. Vinul rămase neatins în cupe. Comandantul întorcea mereu capul, căutând ceva parcă. Avea un chip ciudat. O bandă neagră îi acoperea un ochi.

— Pentru drumul de întoarcere, dați-mi voie să vă ofer douăzeci de cetățeni purtători de arbalete. Va fi o călătorie mai sigură și o vom onora și pe împărăteasă.

Chiorul îl privi fix câteva clipe, apoi îi zâmbi rece.

Curând noaptea acoperi străzile. Orașenii se pregăteau de culcare. Gărzile turnului fură schimbate, iar lăncierii, găzduiți în apropiere.

Primarul nu putea să adoarmă. Gândul de a o elibera pe siciliană nu îi dădea pace. Știa că abuzase de încrederea suveranei. Încălcase legile ospitalității. Se lăsase dus de isteria generală și participase la umilirea mândrei aristocrate. O funie i se strângea încet în jurul gâtului. Sări din pat și privi spre turnul în care se găsea prizoniera. Văzu o faclă în dreptul unei ferestre, apoi lumina dispăru ca să reapară cu un etaj mai sus. Se acoperi cu o haină lungă și porni în fugă spre închisoare.

Doi gardieni zăceau pe jos cu beregatele tăiate. Auzi zgomot de pași pe trepte. Câțiva cai cu copitele învelite în pânză se apropiau încet de turn. Erau conduși de un călăreț îmbrăcat în negru. Genunchii primarului începuseră să tremure. Încercă să strige după ajutor. Gura i se încheștase și refuza să se deschidă. Năuc, văzu pivnița. Se târî în patru labe spre hruba protectoare. Curând, o zări pe împărăteasă purtată în brațe de un bărbat voinic. Grupul se îndreptă în liniște spre poarta cetății.

Primul cetățean al urbei își făcu curaj. Porni în fugă spre podul mobil, încercând să dea alarma. Spera să ajungă în timp util la clopotul din apropierea gheretei paznicilor. Constată uimit că puntea fusese deja coborâtă. Se năpusti asupra frânghiei și încercă să tragă clopotul cât mai tare. În aceeași clipă, în stânga sa apărură o umbră. Călărețul purtând eșarfa neagră peste unul dintre ochi își aținti lancea spre pieptul orășeanului zelos. Ezită o clipă, apoi același zâmbet rece îi răsări pe față. Primarul căzuse în genunchi într-o baltă de urină. Lancea se ridică spre cer, iar cavalerul dispăru în noapte.

Sosirea Constanței la curtea împăratului fu interpretată ca un semn al destinului. Imperiul supraviețuise în ultimul an mai mult prin tenacitatea tânărului conducător decât prin forța armelor. Puținii fideli care mai credeau în steaua lui Henric jubila. Roata se învârtea din nou. Cei căzuți la pământ aveau să se

ridice spre înălțimi. Și cum o veste bună nu vine niciodată singură, curând sosi și perechea ei. Richard Inimă-de-Leu, vechi inamic al casei de Hohenstaufen, căzuse prizonier în mâinile unui aliat al împăratului.

În toiul unei nopți de dragoste, siciliana își privi deodată soțul în adâncul ochilor. Cu o voce joasă îi șopti la ureche:

— Cere-i reginei Angliei o răscumpărare uriașă! Richard este fiul ei favorit. Cât timp îl ții închis aici, fratele său îi va uzurpa tronul. Sunt sigură că vei obține tot ce vei dori!

Uimit, împăratul murmură:

— O sută cincizeci de mii de piese de argint? Cu banii aceștia ridic cea mai puternică armată din imperiu!

În loc de replică, primi un sărut pătimaș. Trupurile celor doi se contopiră întra-unul singur. Era o noapte vrăjită. Constanța simți în pânțele un foc. Cu capul lăsat pe spate, strigă spre înălțimi. Undeva, departe, câteva stânci se mișcară în mlaștina nordului.

* * *

La scurt timp după primirea răscumpărării, o armată fără număr se puse în mișcare. Împăratul Henric al VI-lea pornea să-și revendice proprietățile din sud și coroana Siciliei. Înfrângerile, trădările și umilințele suportate în ultimii trei ani îl schimbaseră. Își pierduse râsul spontan. O anumită încrâncenare îi acoperise fruntea. Mai multe cute subțiri îi apăruseră la colțul pleoapelor.

Odată pornit tăvălugul, nimeni nu mai îndrăzni să-i țină piept. Orașele din Lombardia, statul papal, provinciile rebele din sud, chiar și puternicul Napoli se supuseră fără nicio rezistență. Cu cât impetuosul împărat se apropia de patria trădătorilor, răzburarea sa nu mai cunoștea limite. Cei care o umiliseră pe împărăteasa Constanța fură obligați să meargă pe aceleași

străzi în urma unor măgari și să le consume balega. De fiecare dată când înghițeau găluștele verzui trebuiau să laude fericiți calitatea gustativă a festinului.

Călăii aveau mult de lucru. Execuțiile preferate erau cele în care victima agoniza timp îndelungat. Se începea cu scoaterea ochilor. Apoi, baronii erau castrați și spânzurați de picioare. Unii dintre ei aveau neșansa să supraviețuiască două sau trei zile. Torturile aveau loc în locuri publice. Orașenii treceau repede de partea învingătorilor. De fapt, victimele primeau măsura lucrurilor pe care le-ar fi aplicat taberei adverse în caz că ar fi câștigat războiul. Suferința atrăgea, iar lumea dornică de sânge petrecea într-o isterie generală.

Convoitul împărătesei nu reuși să țină pasul cu restul armatei. Femeia era însărcinată și nimeni nu voia să-i riște sănătatea. Durerile facerii o prinseră în orașul Iesi.

Detractorii sângerosului Staufen răspândiseră zvonul unei înșelătorii. Cum putea să nască o femeie la patruzeci de ani care nu mai făcuse copii în viața ei? Cu siguranță împărăteasa purta o pernă pe sub rochie și avea să se prefacă. Apoi un prunc va fi prezentat poporului și, astfel, dinastia va supraviețui.

Henric încredințase paza soției cavalerului fără un ochi și porni nerăbdător spre Palermo. Jurase să se încoroneze în catedrală de Crăciun. Așteptase trei ani clipa când va purta pe umeri mantia lui Roger al II-lea.

A doua zi, Constanța simți cum i se rupea apa. Ordonă ridicarea unui cort în piața principală a orașului sub care fu așezat patul pentru naștere. Vestea se răspândi în împrejurimi. Cu mic, cu mare, oameni simpli, aristocrați sau clerici se adunară să privească minunea. Un copil zdravăn, cu părul roșu, ieși la lumină, umplând piața cu țipetele sale. Profeția se împlinise!

Cuprins

Prolog	7
Duminică în Barletta.....	11
O naștere neobișnuită.....	18
Furtună deasupra muntelui Galgano	35
Copilăria unui împărat orfan.....	38
Cum se conduce un imperiu	62
Dezordinea germană.....	74
Spadasinul student la Medicină.....	90
Bianca Lancia și Frederic al II-lea.....	103
Medicul devine și diplomat	107
O cruciadă câștigată fără sânge	112
Jocuri duble	121
Omul de încredere al împăratului.....	128
Statuia	134
Un medic salernitan la curtea Aragonului.....	142
Șantajul calabrez	151
Medicul spadasin.....	154
'Ndrangheta	162
Un spion la curtea lui Batu-han.....	167
Negocieri.....	180
Alte negocieri.....	187
Manfred și Giovanni.....	197
Legenda împăratului cel bun	215
Spectacol de sunet și lumină	218
Moștenirea lui Frederic al II-lea	236

Manfred și împlinirea blestemului	248
Viața secretă a bancherului di Lauria	261
Loialitatea se plătește scump	275
Cum se prăbușește o lume	283
Intrigi și spionaj	294
O dispariție misterioasă	304
Obiceiuri bizantine, obiceiuri siciliene	315
Carol d'Anjou și jocul destinului	332
Vecerniile siciliene	341
Cum dispare un om căutat	351
Executorul testamentar al ultimului Staufen	371
Metamorfoza africană	386
De o parte și de alta a Atlanticului	402
Modificări climatice	425
Iarnă australă	432
Alte modificări climatice	446
Deriva civilizațiilor	454
Cum se construiesc alianțe	464
Imperiul atacă	470
Frederic și împăratul	480